

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 10
APRIL - 2019

LE ENO JE POTREBNO

Vera je resnično nov par notranjih oči

Helen Keller, gluho in slepo Angležinjo, so vprašali: »Gospodična Keller, mislite, da je slepota najhujša nesreča, ki se lahko pripeti človeku?« – »Ne. Najhujša nesreča, ki lahko zadene kakšnega človeka, je, če ima oči, pa ne vidi.« Res, pogosto

se zgodi, da ljudje z zdravimi telesnimi očmi bistvene stvari spregledamo. Očitno je, da se bistveno lahko vidi samo z notranjim pogledom, s srcem in dušo. Ali se ne dogaja tudi nam, da o Jezusu poslušamo berila, evangelije in pridige, da ga pogosto omenjamo, da se velikokrat v molitvi z njim pogovarjamo, a se nam kljub temu zdi, kot da je nekje zelo daleč? Včasih se zgodi, da Jezusa sploh ne srečamo. Morda občutimo njegovo bližino, ampak ga ne slišimo. Ne vidimo ga, ker ne znamo iti vase, v globino svojega bitja, v svoje srce. Ne znamo zapreti svojih telesnih oči, da bi z duhovnimi očmi doživljali resničnost.

Postni čas je namenjen temu, da bi se ustavili, zaprli svoje telesne oči in odprli svoje duhovne oči na Jezusa. Post je preizkušeno sredstvo duhovne askeze, ki nas lahko – skupaj z molitvijo in dajanjem miloščine – postavi v pravo držo do Boga in do ljudi. Postni čas nam pomaga, da bomo veliko noč doživeli kot čudovito srečanje z našim Odrešenikom, vstalim Jezusom Kristusom. Naj radost, ljubezen in upanje, ki jih prinaša velikonočna milost, napolnijo vaša srca. Marija, nebeška kraljica, naj vam vsak dan deli potrebne milosti. (vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva/>)

Amicus Dei

Sveti Juriј

Umrli ok. l. 303

God: 23. april

Po ljudskem koledarju je pravi začetek pomladi jurjevo – spominski dan sv. Jurija, vojaka in mučenca – ki je bil nekoč 24., zdaj pa je 23. aprila. Ta svetnik, ki ga upodabljajo kot zmagovalca nad zmajem, o njem pa vemo malo zgodovinsko zanesljivega, je med pokristjanjenimi Slovani nadomestil neko pomembno pomladansko božanstvo, najbrž Jarila. O jurjevem naj bi bila narava že zelena, zato se glavni junak obrednih

obhodov na ta dan imenuje zeleni Jurij: eden od fantov je od nog do glave ovit v zelenje. Jurjevanje, ki se je danes ohranilo samo še v Beli krajini, je bilo nekoč razširjeno po vseh slovenskih pokrajinah. Jurjaši so med petjem posebnih kolednic in s plesom obhodili vso vas, pri vsaki hiši voščili srečo in dobili od gospodinje darove.

Kaj zanesljivega je znanega o sv. Juriju? Njegov grob je v palestinskem mestu Uda, kjer napis že iz leta 368 povečuje »svetega in zmagoslavnega mučenca Jurija«. Sledovi bazilike v njegovo čast, pozidane že v Konstantinovi dobi, so še zdaj dobro vidni. Obstaja obilo prič iz naslednjih dob, ki govore o velikih čudežih, ki se tam dogajajo. Iz številnih opisov njegovega trpljenja je mogoče sklepati, da je bila njegova domovina maloazijska provinca Kapadokija. Njegov oče je bil po rodu iz Perzije, mati pa domačinka, oba sta bila dobra kristjana. Sin si je izbral vojaški poklic in je hitro napredoval v službi. Hkrati pa je v Juriju rasla globoka in močna vera. Ko se je začelo preganjanje, je razdal svoje imetje med reveže in se sam oglasil na dvoru v Nikomediji, da je kristjan. Začelo se je dolgotrajno mučenje, ki ga je junaško prenesel. S svojo izpovedjo vere in s svojim zaupanjem v Kristusovo zmago nad smrtjo je spreobrnil mnogo ljudi. Nazadnje je bil obglavljen. Njegovo telo je dal cesar Konstantin prenesti v Lido in nad njegovim grobom so sezidali lepo baziliko.

Njegov življenjepis je pomešan s slikovitimi legendami, iz katerih je težje razbrati zgodovinsko jedro. Ena od teh legend ve povedati, da je rešil deklico (dušo) iz zmajevih krempljev, zmaja pa ubil. Zmaj pomeni

nevero ali poganstvo. Podoba velja za vse zmagovalce nad Božjimi sovražniki, od nadangela Mihaela dalje.

Kdaj je dal sv. Jurij življenje za Kristusa? Najstarejše izročilo pravi, da se je to zgodilo pod perzijskim kraljem Dacijanom, vendar se v tem imenu verjetno skriva ime rimskega cesarja Dioklecijana. Zdaj na splošno prevladuje misel, da je prestal mučeništvo pod Dioklecijanom, najbrž leta 303 ali malo prej, ko je ta cesar »iztrebil« krščanstvo v svoji armadi.

Cerkve in ustanove (tudi viteški redovi), posvečeni sv. Juriju, obstajajo po vseh krščanskih deželah od Etiopije do Georgije (Gruzije), ki ima po tem svetniku celo ime. Cerkve na Vzhodu že od prvih časov slave njegov spomin 23. aprila; tega se drži tudi latinski Zahod, razen oglejskega patriarhata, kjer so njegov god že od nekdanj praznovali 24. aprila. To je veljalo tudi za slovenske dežele, južno od Drave. Po novem se tudi mi glede datuma pridružujemo vesoljni Cerkvi.

Pripravila Marica

V ječi sem bil in ste prišli k meni!

Zapr t v praznino svojega življenja, sem klečal pred usodo skupnih nagnjenj in napak, pričakujoč svetlo luč svoje prihodnosti ... V krčih svojih težav in napak sem upal, da me bo nekdo obiskal, me potolažil in pokazal pot iz moje kletke. Zaprt vase za ljudi, prijatelje, starše, predvsem pa ljubljene osebe, skoraj nisem več spoznal samega sebe.

Stal sem pred steno, v kateri ni bilo ne vrat ne oken. Bal sem se, da mnogi uživajo v moji nesreči. Otopel pogled, prazne oči in suhe ustnice so bile moj vsakdan. Stene moje spalnice so bile kakor celica v zaporu, ki sicer ni zaklenjena, vendar kljub temu nisem hotel iz nje. Vsaka luč me je motila, vsak sončni žarek sem zagrnil z zaveso, vrata sem zapiral, da ne bi slišal glasov, smeha, jeze in praznih besed. Prah na moji nočni omarici, ki sem jo včasih tako čistil, je dokazoval, da je z menoj nekaj narobe. Postelja, površno postлана, omara napol odprta, v sobi ni čutiti svežega vonja po spomladanskem vetru. Štel sem korake, dneve, ure, minute – vse kot večnost, vse kot dolge sanje, želje, obup, poraz, usoda ...

Odklanjal sem vse pogovore, ostal sem samo še z Bogom, samo še Njemu sem zaupal, samo vanj verjel. Čutil sem, da le on lahko pomaga in vrne moč, srečo ...

Bil je jesenski dan. Oblaki so se sprehajali po nebu, gola drevesa in nekaj zaposlenih ptičkov, ki še niso odšli na jug. Zemlja mokra, neprijazna; poti, polne luž in blata, srce strto in žalostno.

Prišel je z dežnikom, bil je malo moker in bled. Dal mi je roko, krepko mi jo je stisnil, na ustnicah mu je zaigral pošten nasmeh, lasje so mu nagajivo gledali izpod kape. Pogledal me je v oči, dolgo, dolgo sva se gledala. Zeblo ga je, zato sem ga povabil na čaj. Pil ga je počasi in ni me gledal. Gledal sem ga jaz. Hlače je imel mokre, zato sem mu rekel, naj prisede k štedilniku, da se posuši. Nič ni rekel, le zahvalil se je. Ko je odhajal, mi je za spomin pustil suho rožo, ki jo je odtrgal v gozdu. Ko je odhajal, sem mu rekel, naj še pride, če bo hodil kaj tod mimo. Ni vedel, kaj bi odgovoril, molčal je, le nasmehnil se je in odšel.

Še sva se srečala in tudi srečujeva se še; obiskal me je v moji kletki, ki ni bila zaklenjena, prijel me je za roko in me povabil ven, na svobodo, sonce, zrak, srečo ...

Pripravila Ljudmila

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

Ponudil si mi svojo roko

Ko si ponudil svojo roko svetu, si jo ponudil tudi meni.

Svojo roko si mi ponudil, ko si me izbral,
da ti ves pripadam, z veliko ljubeznijo.

Svojo roko si mi ponudil in odtlej nisem več sam.

Ti si moja opora, moje pribežališče in moja radost.
Ponudil si mi svojo roko in spremenil moje življenje,
ko si mi odprl neskončna obzorja.

Ponudil si mi svojo roko in zdaj sem tvoj,
vdan vsemu, kar si Ti.

Svojo roko si mi ponudil z odprto dlanjo,
da me za zmeraj objameš s svojo ljubeznijo.

MIR Z VAMI, DOBRI LJUDJE!

Ljudmila

Vrtnica

Med bivanjem v Parizu je šel Rilke vsak dan v spremstvu mlade Francozinje na sprehod. Dan za dnem sta na poti srečevala beračico. Nemo in nepremično je zrla predse in ob darovih mimoidočih ni kazala niti najmanjše hvaležnosti.

Pesnik ji ni nikoli nič daroval. Kar je spravljal v začudenje njegovo spremljevalko, ki je imela vedno pripravljenega nekaj drobiža. Ko ga je o tem previdno vprašala, ji je odgovoril: »Potrebno je darovati njenemu srcu in ne njenim rokam.«

Čez nekaj dni se je Rilke pojavil s čudovito vrtnico v rokah. »Ah,« si je mislila dekle, »kako lepa vrtnica zame.« Toda Rilke je vrtnico podaril beračici. Tedaj se je zgodilo nekaj neverjetnega. Žena je vstala, poljubila njegovo roko in odhitela z vrtnico.

Ves teden je njen prostor ostajal prazen. Nato je zopet sedela na svojem starem prostoru. Nemo in togo kot prej.
»Od česa je živela ves ta čas?«
Rilke je odgovoril: »Od vrtnice.«

Zapisala Ljudmila

Stara ljubimca

Če sta dva človeka šla skozi življenje in delila veselje in trpljenje mnogih let in tudi na starost drug ob drugem srečno živita, sta drug drugemu v tolažbo in oporo, je to resnično Božji dar.

Lepo je gledati mladoporočenca, vsa ožarjena s svojo mlado ljubeznijo. A poseben čar ima ljubezen dveh starih ljudi, ki sta vse življenje drug ob drugem rasla in dozorela v starost.

Če je že starost posebna pravica, je dvakrat posebna pravica, da mož in žena srečna, zadovoljna dočakata svojo starost. To je v resnici zrela ljubezen. Šla je skozi mnoge preizkušnje, pa je ostala trdna, zvesta. V PETIH desetletjih skupnega zakonskega življenja sta zakonca doživela dosti napora, tudi težkih ur. A preživela sta jih družno, breme sta si delila, pa tudi veselje sta si delila.

Zato se mnogokrat zgodi, da sta si na stara leta tudi po zunanosti podobna, kot da ju tudi telesno oblikuje isti duh, da, ista ljubezen.

Čudovito ju je gledati: koliko si imata še povedati. Sama sta že. Mladi so si ustvarili svoje domove. Če že ne drugega, vsaj docela svojo streho imata, sama zase sta.

Na obisk hodita k otrokom in njihovim družinam. Tudi otroci ju obiščejo. A zadovoljna sta sama s seboj. Stara ljubezen, pa zmeraj mlada ljubimca. Noben dan ni predolg, noben sprehod predolgočasen, noben večer prazen in pust. Srečna sta drug ob drugem. Ne tožita za mladostjo, ne za delom, ki sta ga že opravila; dosti sta zaposlena s tem, da si vsak nov dan naredita lep pa da utegneta še svojim odraslim otrokom in vnukom pripraviti veselje z drobnim delom, z darom, ki sta ga sama opravila.

V eno ubrana pesem ljubezni na stara leta je res pred okus večne ljubezni, ki jo bosta živela po smrti. Zato ju tudi misel ne moti; le tiha, človeška skrb: kako bo on brez mene, kako bo ona brez mene. Spet znamenje iskrene ljubezni.

Franc Sodja, CM

JUNAKI IZ OZADJA

Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljene deliti z nami. Hvala vam.

Metka Jeraj

Metka izhaja iz okolice Cerknega. Pravi, da je kmečki otrok, saj je osnovnošolska leta preživljala na vasi, skupaj s sedem let mlajšo sestro. Po končani osnovni šoli je Metka nadaljevala šolanje na Srednji ekonomski šoli v Novi Gorici, kjer je nekaj časa stanovala v dijaškem domu, potem pa je raje ostala pri teti v Vrtojbi, saj ji je bilo tam bolj všeč. Ko jo vprašam, če je v mlajših letih naredila kaj divjega, odgovori, da nič tako posebnega, »sem pa živela svojo mladost in se nisem poročila takoj po srednji šoli.«

Šolala se je še v tistih časih, ko so podjetja še radodarno dodeljevala kadrovske štipendije in je lahko brez težav dobila pripravništvo v

podjetju Eta Cerčno. Delala je v proizvodnji, opravljala je tudi nočno delo, kasneje pa so jo zaposlili v kontroli.

V tem času se je Metka poročila s fantom, Logatčanom, ki ga je spoznala v Žireh v disku; maja bosta praznovala že 26. obletnico poroke. Po poroki sta živela pri Metki doma, med tem pa zidala hišo v Grčarevcu, na parceli, ki jo je mož kupil že prej. Mlajša sestra je ostala doma, pri mami v Cerknem; Metka, mož in najstarejša hči pa so se po petih letih skupnega življenja preselili v novo hišo, kjer se jim je kmalu pridružila še ena hči. Na Grčarevcu živijo že 21 let. Metka pove, da sta hčeri pridni, starejša je že zaposlena in dela v Novi Gorici, mlajša pa še obiskuje srednjo šolo.

Ker je Grčarevec precej oddaljen od Cerknega, je začela z iskanjem službe bližje domu. Osem let je bila zaposlena kot knjigovodja v Mizarstvu Nagode. Takrat se je tudi srečala z Domom Marije in Marte, saj je preko računovodskega servisa ob popoldnevih pomagala v računovodstvu Doma. Naneslo je, da se je v Domu sprostilo delovno mesto za računovodjo in ker so jo že dobro poznali, so ji ponudili stalno zaposlitev. Ker podjetju, kjer je bila zaposlena, v tistem času ni šlo ravno najbolje, je ponudbo za službo v Domu sprejela. Sedaj pa že 13 let opravlja službo računovodje v Domu Marije in Marte.

Življenje pa ni zgolj služba, zato Metka tudi v prostem času počne kup zanimivih reči, če le utegne. Zelo rada peče piškote in druge slaščice, rada ustvarja, se sprehaja in hodi na pohode. Z družino gredo vsako leto na več pohodov v hribe, obožuje tudi izlete in odkrivanje novih krajev. Tako Metka tudi veliko potuje. Pove, da je po svetu zelo veliko lepih krajev. Najbolj ji je v spominu ostala Valencija, kjer so sami raziskovali mesto. Prav tako ji je velik pečat pustila tudi Sicilija. Pravi, da se je težko odločiti, kateri od krajev, ki jih je obiskala, je najlepši: »Mogoče Irska; narava in vzdušje ob večerih v pubih, kjer je živa irska glasba. London pa mi je bil od vseh mest najmanj všeč.« Metka je približno osem let tudi pobudnica potovanj, ki se jih vsako leto udeležijo s sodelavkami.

Ko se odpravi na morje, s seboj odnese goro knjig, saj zelo rada bere, vendar med letom ne najde časa za branje. Rada poslušá glasbo, ponavadi kar radio, saj ni ljubiteljica točno določene zvrsti glasbe. Na televiziji rada pogleda kakšen film, med žanri se najdejo komedije, romantični filmi in detektivke.

Je tudi velika športna navdušenka in z veseljem spremlja šport po televiziji. Najbolj jo navdušujejo smučanje, atletika, olimpijske igre in druga večja prvenstva. Pravi, da je to po očetu, ki pa je, žal, že pred 17-imi leti umrl za posledicami rakavega obolenja.

Metka rada kuha, »najraje žgance in »tenstano« zelje pa krvavice ali pečenice«. Kadar pa obeduje zunaj, si najraje privošči ribe ali kalamare. Kar se pijače tiče, brez kave ne gre. Metka je namreč strastna kofetarica, najraje pije kavo z mlekom. Pove, da jo je že kot otroka stara mama navadila na kavo, ko je ustregla njeni prošnji, »naj ji da kakšno žličko kave.«

Ko zaključujeva pogovor, ne morem, da je ne bi vprašala, kako veliko omaro za čevlje in obleke ima, ker je vedno tako lepo oblečena in urejena. Metka se samo zasmeji in pravi, da nima tako veliko stvari, ampak jih zna dobro kombinirati. Pravi, da ji je smisel za modo prirojen in da si veliko majic tudi menjajo s hčerama.

Vprašam tudi, kakšno vodilo ima za življenje, mogoče kašen citat, ki ga uporablja. Kratko in enostavno mi odgovori: »Izkoristi dan, ki ti je dan.«

Bliža se velika noč, ki jo Metkina družina ponavadi praznuje pri mami, vse potrebno pa pripravijo tudi doma: v čebuli pobarvajo pirhe (velikokrat poiščejo tudi kakšno novo idejo), Metka speče potico in domač kruh.

Ob koncu pa nam Metka vsem zaželi lepe velikonočne praznike, ki prihajajo.

Zapisala Tjaša Gracar

SPOMINSKE DROBTINICE

Vrtnar

Srečanje kofetkarjev v petek, 15. marca, ob običajni uri. Postreženi smo bili s kavico, sokom in sadjem. Tokrat smo izjemno dolgo ugibali poklic zakrite osebe. Vrtnar Janez Seliškar je uporabil zvijačo: obul je ženine letne sandale s petko, oblekel je živo krilce, si nataknil bele rokavice –

delal je gibe pri svojem poklicu – res nismo bili preveč bistri. Morda je bilo vsega krivo »vreme«.

Odkrili smo, da je to vrtnar s srcem. Izvira iz Vnanjih Goric, a se je preselil v Ljubljano, z ženo Dragotino – cvetličarko v Mostah – ima vrtnarijo ELI.

Veliko so poslovali z Nemčijo. Tam so videli imena podjetij po ženskih imenih. Zato je še sam izbral ime Eli, vzel je kar srednje črke svojega priimka Seliškar. Pred leti je začel na začetku: V Mestni vrtnariji je bil vajenec. Imel pa je dobre mentorje, ki so ga veliko naučili. Rože so takrat poimenovali z latinskimi imeni – bilo je kar 550 imen – tako ni bila možna

zamenjava ob naročilu. Pogumno je že leta 1971 odprl svojo vrtnarijo, povezan je bil z Agrario Brežice.

Počasi so napredovali s svojo vztrajnostjo in trdim delom. Uspeli so. Gost si nekako s pogledom na predstavljeno cvetje naredi »sliko«, kako bo vse razporejeno. Že kot otrok je kupoval cvetje za svojo učiteljico. Naročil je, katere cvetlice in kako naj bodo razporejene. Šopek so izredno pohvalili. Tudi to mu je dalo poguma za naprej.

Stranke poznajo njegove storitve in naročila prihajajo: iz parlamenta, za poroke v frančiškanski cerkvi, za okrasitev letališča, ob prihodu papeža v stolnici, okrasitev v letalu, na Brdu, ob obisku predsednika Clintona, kraljice, ob prihodu Pavarottija ... Na višku sezone je bilo zaposlenih 12 pomočnikov in več vajencev. Svoje ljudi je učil kot so drugi njega. Ko so njegovi fantje šli na tekmovanje, so postali leta 1975 državni prvaki.

Na tekmovanju je strog kriterij, saj kar pet inšpektorjev in še nekaj drugih strokovnjakov ocenjuje tekmovalce.

Vrtnarija naroča cvetje na Holandskem, tam je vrtnarija kar na 50 ha. Gojijo razno cvetje in ga dobavljajo – vse avtomatsko odpremijo – danes pošljejo, naslednji dan ga dobi naročnik. Delavci vstajajo ob 4. uri zjutraj, ob 5. uri se že začne borza oz. nalaganje rož na vozičke za naročnike. 8 do 9 letalskih družb razpošilja cvetje po vsem svetu – le prvovrstno blago.

Gospod Seliškar naroča direktno, ne preko ponudnikov. Plača le ceno cvetja in prevozne stroške.

Šopek cvetja je lahko v vazi ali v posodi z gobo. Gobo moramo počasi namakati, voda mora spodriniti zrak. Cvetje je potrebno postrani prirezati, da voda potuje po rastlini, po stebelu navzgor. Voda naj ima 40 stopinj C. Šopek v vazi lahko osvežimo, če cvetje iz vaze vzamemo ven, ga ovijemo s papirjem in za 20 minut položimo vodoravno v vodo. Nato ga dvignemo, malo otresemo in damo nazaj v vazo. Pri izdelavi šopka je g. Seliškar uporabil: brsteče vejice okrasnega grmovja, bel šlajer, lilijo, rdeče in bele vrtnice, tudi roza cvetke, evkaliptus in še druge. Vse je razporedil po svojem navdihu in nam s svojim šopkom pričaral pomlad. Gost je povedal, da so Japonci strokovnjaki za ikebane (ike = cvet, ban – posoda).

V šoli učijo mentorji to mojstrovino vajence kar 12 let. Ob obisku vsak Japonec iz cvetov prebere sporočilo: DOBRODOŠLI, ZAVRNJENA LJUBEZEN itd. Neverjetno!

Pri svojem delu je doživel tudi težave. Dokazal je, kaj je resnica in delal pridno dalje. Poudarja, kaj vse se je naučil kot vajenec.

Trenutno je direktor Vrtnarije Eli, ima 6 redno zaposlenih, eden vodi finance. Aktivna je tudi soproga.

Gost nam je obljubil, da bo še prišel poleti. Mi v Domu bomo nabrali poljsko cvetje in zelenje, po njegovem nasvetu bomo še mi razporejali cvetlice – za naše veselje in samozavest.

Hvala za obisk in na svidenje.

Članica kofetkarjev

Mavričarji

Srečanje kofetkarjev – tokrat v Jožefovi dvorani – 8. marca, ob dnevu žensk. Pričakala nas je kavica, sok; če je kdo želel, je lahko nazdravil z vinom.

Zakrita oseba oz. osebe, ki so bili Mavričarji, so bili iz Miklavževega vrtca Logatec z voditeljicama Estero in Bredo. Vsi veseli so – namesto k počitku – prišli k nam in pokazali, kaj vse znajo.

Skupinica je prikorakala kot »stonoga«, pokrita z rjuho, bili so simpatici – čeprav pokriti; nogice so drobile male korake, da se niso pohodili. Posedli so po tleh, še pokriti, mi smo pa ugibali imena skupinice. Kogar smo uganili, se je odstranil.

Mavričarji so nam zapeli: zvonček je šel spat, zvonček se je zbudil ... Sledila je himna vrtca. Na travnik bom šla, bom rožice nabirala, jih mamici dala ...

Mi otroci smo razigrani, to smo mi, Miklavževi otroci.

Malčke učijo, da sladkarije niso zdrave – zobki postanejo »črni«. Postregli smo jih s čipsom in jabolčnim sokom, mandarinami. Obiskovalci so še zapeli: Prišla bo pomlad ... Ovca je pustila Pastirja ... ta jo je šel iskat, jo našel in zadal na ramo. Vse to so prikazali z ročicami. Voditeljica kofetkarjev je na sredo dvorane postavila »škaflo presenečenja«. Vsi so dobili bele majice, tudi voditeljici. To so bili veseli! Hitro so se oblekli in na odru smo dobili dva različna posnetka. Za spomin.

Članica kofetkarjev

Materinski dan – odprtje Demenci prijazne točke

»Prav lepo pozdravljeni in dobrodošli na današnji prireditvi, ki je posvečena našim materam. Letošnji materinski dan bomo med drugim obeležili z Demenci prijazno točko. Veseli smo, da so v naši družbi župan občine Logatec, g. Berto Menard, člani združenja Spominčica ga. Štefanija L. Zlobec, gospod Janez

Kompare, prostovoljke in prostovoljci, naši dragi stanovalci, ter obiskovalke in obiskovalci.« se je glasil pozdrav voditeljice današnje prireditve.

Nihče nam danes ne more zagotoviti, da jutri ne bomo, boste eden od ljudi z demenco, in če se ne bo nič spremenilo, vas in nas čaka prav to, kar je zapisano in česar si ne želimo. Tudi naš Dom se pridružuje pobudi združenja Spominčica k zagotavljanju demenci prijaznega

okolja, saj v takšnem okolju osebe z demenco lahko živijo bolj kakovostno, prispevajo k skupnosti, živijo varneje, dobijo podporo, pomoč in razumevanje, ohranjajo svojo socialno mrežo, dostopajo do storitev, ki so jih vajeni in jih potrebujejo. V ta namen se vzpostavljajo Demenci prijazne točke.

»V prostorih Varuha človekovih pravic (Varuh) je bila odprta prva Demenci prijazna točka v Sloveniji. Ker Varuh že vse od začetka svojega dela daje velik poudarek tudi varovanju pravic starejših, kot posebej ranljive skupine oseb in tudi zaradi dosedanjega dobrega sodelovanja s Spominčico, je bila takšna izbira razumljiva.« (Demenci prijazne točke, 2018)

Demenci prijazna točka je točka, ki je namenjena svojcem, ki skrbijo za osebo z demenco in vsem zaposlenim, kot tudi širši lokalni skupnosti, saj je pomembno, da tudi sosedje prepoznajo osebe z demenco in jim pomagajo.

Na Demenci prijazni točki se lahko obrnejo po informacije, predvsem pa se seznanijo z načini in postopki usmerjanja oseb z demenco, ki se izgubijo in ne najdejo poti domov, seznanijo s prvimi znaki demence, kako jih prepoznati, kako se pogovarjati z osebami z demenco. Dobijo informacije glede uporabe različnih storitev v skupnosti (uporaba javnega prevoza, dostop do trgovin, pošte, lekarne,

bank, policije, upravne enote ...). Svojci lahko poiščejo informacijo tudi o tem, kako preživeti dan z bolnikom, kam po nadaljnjo pomoč in podporo (zdravniki, specialisti, urejanja dodatka za pomoč in postrežbo, dnevnega varstva, pomoči na domu ...). Namen te ozaveščenosti in informiranosti je pomoč osebami z demenco in svojcem, da s skupno podporo spodbujamo njihovo samostojnost in poskrbimo za ohranjanje njihovega dostojanstva. S tem prispevamo, da osebe z demenco lahko čim dlje ostanejo v domačem in njim znanem okolju.

Za informacije, na Demenci prijazni točki v Domu Marije in Marte, sva zadržani Leonida Župančič in Tjaša Gracar.

»Kljub vsem obremenitvam, težavam in stiskam se v življenju bolnika in svojcev zgodi tudi marsikateri lep trenutek. Trenutek, ki ga bolnik hitro pozabi, je trenutek, ki jih lahko poveže tesneje kot karkoli drugega v življenju. Ostanajo tudi trajni spomini, ki človeka odprtega srca obogatijo za vse življenje: 'In tam čez, v mejah njegovega duševnega stanja, onstran naše družbe, temelječe na stvarnosti in smotrnosti, je še vedno spoštovanja vreden človek in čeprav po splošnih merilih ni vedno razumen, je kljub temu na svoj način briljanten.'«

Dr. Aleš Kogoj, ustanovitelj Spominčice 1997,

spremna beseda h knjigi Stari kralj v izgnanstvu

Zapisala Leonida

Hvala, mama

Za materinski dan smo bili na prireditvah DMM povabljeni tudi vsi prostovoljci. (Pravzaprav delamo prostovoljno skoraj same mame!) Program je bil izredno lepo pripravljen. Pripravili sta ga učiteljici in otroci z Vrha Svetih Treh Kraljev. Čudovito lep nastop. Na začetku pa so zapeli in zaplesali tudi naši mali Miklavžki. Poleg lepega nastopa smo dobili tudi darilca. Tukaj je še enkrat dokaz, da se dobro povrne z dobrim. Prostovoljci smo pripravili že veliko majhnih presenečenj – tokrat pa smo jih bili deležni mi sami. Za to so zaslužni v DMM. Res se velikokrat spomnijo na nas in nas razveselijo.

Hvala vam za to pozornost in tudi za odnos, ki ga gojite med prostovoljci in vami, zaposlenimi, ter stanovalci.

Hvala tudi vsem nastopajočim, da se vam zdi vredno razveseliti ljudi v jeseni življenja.

Le tako naprej! Prepričani smo, da vam ni žal časa, ki ste nam ga podarili. Širite veselje tudi drugim.

Marija Klančar

Draga mami, draga naša Mira

Mlada, nasmejana, dobrosrčna, srečna ... ja, takšna mi boš ostala v spominu.

Moji prvi spomini nate so ljubeči. Bila si zelo lepa, vedno vesela, družabna, polna življenja. Zame in za druge zelo posebna in edinstvena. Svetlečih las in oči, si prinašala sonce, vedrino in smeh.

Takšno, veselo in markantno, smo te poznali in takšna slika je v naših mislih tudi danes, ko se poslavljáš od nas.

Vem, kako zelo rada si imela življenje! Vso svojo družino, sestre in brata, mamo in očeta, tvoje Ribče in predvsem – mene. Vem, da si me imela neizmerno rada. Danes me ta misel tolaži.

Zgodnjo mladost si mi naredila lepo, domačo. Z mano si gradila, ustvarjala in se igrala. S svojimi dlanmi si mi izdelala lutkice, da sem se lahko potopila v brezskrbnost otroške igre. Zame si se vzpela

na visoko drevo in reševala mojo mačjo prijateljico, v najini mali dnevni sobi si plesala in se skupaj z mano smejala življenju. Kako rada si imela prijateljice, družbo. Ni minil dan brez kakega klepeta s sosedo, sodelavko, prijateljico. Tvoje srce je bilo veliko in tvoja vrata vedno odprta za prijatelje, ki so te imeli zelo radi. In mene si želela vedno blizu sebe.

Tvoji čustveni naravi izzivi življenja niso prizanesli. Večkrat razdvojena si iskala mir in ljubezen, ju našla, ju živela in ju spet izgubila. To je bilo pretežko za nežno bitje, kot si bila. Vzponi, padci, novi začetki, sreča in tudi veliko nesreče. Vsega je bilo. Vsega celo preveč.

Ko si našla svojega Rudija, se je zdelo, da boš tako dočakala svoja zlata leta, nasmejana, kot si znala biti le ti. V srce te sreče je udarila izguba tvojega ljubljenelega. Dan, ki te je zaznamoval. Žar optimizma in upanja je zbledel, tvoj smeh je postal tišji in pogled je postal utrujen. Veselje se je skrilo v tvoje globine. Ko bi ti le lahko dali delček moči, da bi ponovno našla mir in čisto veselje do življenja, ki je bil vedno tvoj najlepši okras. Ranjena duša pa joče tiho in najraje sama.

V zadnjih letih nam je manjkal tvoj smeh in tvoja energija. Zdaj bosta morala živeti kot spomin. A misel na to, da odhajaš onkraj bolečine, k tistim, ki si jih ljubila, pomirja. Zdaj si spet svobodna, v svoji podobi, vesela, zopet polna življenja in ljubezni.

Ljubezen ... Ta ostane v nas za vedno.

Mlada, nasmejana in srečna ... takšna nam boš ostala v spominu!

Tvoja hči

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, 8. 4. 2019, ob 9. 10: sladke dobrote;
- ČETRTEK, 11. 4. 2019, ob 9.30: babica pripoveduje;
- ČETRTEK, 11. 4. 2019, ob 20. uri: predavanje za odrasle v JD;
- PETEK, 12. 4. 2019, izdelava butaric na recepciji Doma;
- NEDELJA, 14. 4. 2019, CVETNA NADELJA;
- SREDA, 17. 4. 2019, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 18. 4. 2019, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- PETEK, 19. 4. 2019, ob 15:00: VELIKI PETEK - križev pot v cerkvi;
- NEDELJA, 21. 4. 2019, VELIKA NOČ - Kristus je vstal ALELUJA;
- SREDA, 24. 4. 2019, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 25. 4. 2019, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

France Dolžan

Marija Maček

Štefanija Vavtar

Marija Smrekar

Jožefa Kozmenko

Ivanka Založnik

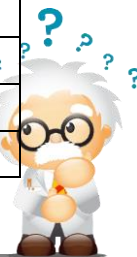
Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Najdi besede: AMEN, ANGELI, ČAS, ČUDEŽ, ČLOVEK, GOSTIJA, JEZUS, KRUH, KRIŽ, KANA, MARIJA, OČE, OPRAVIČILO, OČENAŠ, POST, PRIJATELJI, PRAZNOVANJE, ULOV, VIHAR, VINO, SLUŽABNIK, TRNJE.

Č	P	O	S	T	P	K	S	A	O	Č
A	R	P	V	R	R	A	L	N	Č	U
S	I	R	I	N	A	N	U	G	E	D
V	J	A	H	J	Z	A	Ž	E	N	E
G	A	V	A	E	N	E	A	L	A	Ž
O	T	I	R	L	O	I	B	I	Š	K
S	E	Č	A	A	V	I	N	O	Č	E
T	L	I	M	U	A	J	I	R	A	M
I	J	L	E	L	N	N	K	R	I	Ž
J	I	O	N	O	J	E	Z	U	S	O
A	Č	L	O	V	E	K	R	U	H	Č

Iz črk, ki ostanejo, dobimo največji krščanski praznik.

SMEJALNICA

BOGAT LOVEC je imel na lovu s seboj služabnika. Ob vsakem strelu ga je poslal pogledat, kaj je ustrelil. Ustrelil je prvič in služabnik reče: »Po perju sodeč, je to fazan.«

Ustrelil drugič: »Po dlaki sodeč, je to zajec.«

Ustrelil tretjič: »Po dokumentu sodeč, je to bivši čuvaj.«

GOSPOD SIVEC pride v znano gostilno in si naroči velik in sočen zrezek. Ko se z njim masti, pristopi k njemu gostilničar ter ga vpraša: »Gospod Sivec, kaj niste več vegetarijanec? Včasih vem, da niste jedli mesa.«

Zapisala Danica K.